

CHƯƠNG 12

Thần Công Phá Sắt

B

ạch Mã Công Tử ngửa mặt lên trời cười ha hả. Kiều Thăng Tông biến sắc mặt quát to:

- Người cười cái gì?

Chàng ngưng mắt lạnh lẽo đáp:

- Kiều Thăng Tông, dù ngươi tình nguyện nhưng sao biết bản công tử chịu thu ngươi làm nô tỳ?

Nói xong chàng bật cười ha hả lộ ý trào phúng. Hoàng Hà Tam Quái cũng là những người có tên tuổi trong giang hồ, hùng cứ một phương, không ngờ Bạch Mã Công Tử lại cuồng ngạo như thế, chẳng hề coi chúng vào đâu, cả ba giận xám mặt, lòng dạ cơ hồ muốn nổ tung. Kiều Thăng Tông gầm lên giận dữ:

- Tiểu tử! Người thật ngông cuồng!

Vừa gầm xong chàng hất đưa lên ngang ngựa đánh tới cuốn lên một trận cuồng phong như sóng gào gió thét đập vào người chàng. Chàng vẫn ngồi trên lưng ngựa, tay áo chỉ hơi phất lên, thực là khó tin kinh lực cuồng phong của Kiều Thăng Tông vừa đụng vào cái phất tay nhẹ nhàng của chàng liền hóa giải một cách vô hình. Kiều Thăng Tông không thể không kinh dị. Thân hình Bạch Mã Công Tử vươn tới rơi xuống ngựa bước đến trước mặt Hoàng Hà Tam Quái lạnh lùng buông tiếng:

- Kiều Thăng Tông, ba huynh đệ ngươi muốn tấn công cùng lúc hay riêng từng tên?

Kiều Thăng Tông cười khúc khích đánh ác:

- Ba huynh đệ ta động thủ với kẻ địch xưa nay tuy ba mà một, dù có mười người huynh đệ ta cũng chỉ có ba, người một người huynh đệ ta vẫn ba.

Chàng lạnh lùng gật đầu:

- Như vậy càng hay, đỡ cho bản công tử phí công. Ba người hãy chuẩn bị cẩn thận, bây giờ bản tử đánh cuồng thứ nhất đấy!

Dứt lời, đòn chưởng múa lên phát ra một kinh lực cực kỳ lạ lùng bay cuốn tới Hoàng Hà Tam Quái. Chúng thấy chưởng lực rất là bình thường không có dữ dội nhưng vẫn không dám khinh mạng, tức thời cùng quát lên một tiếng, tất cả đều phát song chưởng đẩy chưởng lực ra nghênh tiếp.

Chưởng lực Bạch Mã Công Tử xem ra rất bình thường nhưng khi vừa chạm vào chưởng lực của Hoàng Hà Tam Quái lập tức chúng cảm thấy nguy cơ vì chưởng lực đối phương chẳng những nặng hơn núi đè xuống mà còn có một sức phản chấn cực kỳ cương mãnh, tâm thần chúng chấn động.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, đột nhiên đều phun máu miệng ộc ộc liên tục máu tươi vọt ra chết ngay lại chỗ. Điều ấy quả quá kinh người và ra khỏi mọi dự liệu của chúng nhân. Hoàng Hà Tam Quái là cao thủ đệ nhất đương kim võ lâm uy chấn một phương hắc đạo, nội công chân lực cũng chưa hề thua kém ai, thế mà hợp sức liên thủ ba tên chỉ trong một chưởng đã bị Bạch Mã Công Tử đánh chết tại chỗ. Điều khiến chúng nhân kinh hãi nhất là chưởng của Bạch Mã Công Tử kinh lực căn bản bình thường không có gì kỳ lạ. Nếu không chính mắt nhìn thấy không ai dám tin chỉ một chưởng bình thường ấy mà lại hàm chứa một uy lực kinh người.

Nhất thời Độc Long Thủ Chu Tùng Lâm đều kinh dị đến ngất cả người. Bấy giờ quần hùng đều đã xuống ngựa, tụ tập từng nhóm năm ba người đứng cách xa hai trượng. Các cao thủ Tử Yên Cung và Quỷ Vương Bảo cũng đã dàn sau lưng Bạch Mã Công Tử đứng cùng Thượng Quan Tổ.

Đột nhiên, một tiếng cười lạnh lẽo cất lên từ phía sau Bạch Mã Công Tử:

- Quả nhiên không thẹn là chủ nhân Tiên Cơ Kỳ Thư, võ học công lực chính xác siêu phàm khiến người lấy làm khâm phục lắm. Hắc hắc.

Bạch Mã Công Tử nhìn về hướng ấy, chỉ thấy người lên tiếng là một trung niên văn sĩ tuổi độ ngoài ba mươi mặc một tấm áo nho sinh màu xám, đầu đội khăn nho sĩ tinh thần siêu sái, khí độ thung dung từ từ đi về phía chàng.

Toàn bộ quần hùng kinh ngạc:

"Người này là ai...?"

Chỉ thấy trung niên nho sinh bước lại gần xác chết ba tên Hoàng Hà Tam Quái bật tiếng cười lạnh:

- Dư Thông Thuần, Hoàng Hà Tam Quái với ngươi có thù hận gì mà ngươi nỡ hạ độc thủ?

Bạch Mã Công Tử gương mảy kiếm lạnh lẽo hỏi lại:

- Thế thì hà tất tôn giá phải nói thế, phải chăng là có ấứ ức bất bình gì chẳng?

Trung niên nho sinh ấứ:

- Tại hạ chỉ theo luận việc, người hạ thủ thật là ác ấứ, bất quá...
- Bất quá cái gì?

Trung niên nho sinh thở dài:

- Tại hạ chẳng muốn dính vào chuyện không liên can này.
- Tôn giá phải chăng muốn ấứ khai nhấứ giới?
- Tại hạ tuy cũng có muốn ấứ khai nhấứ giới, nhưng ấứ chẳng phải mục ấứch chính của tại hạ khi tìm ấứ đến ấứ đây.

- Thế mục ấứch chính của tôn giá là gì?
- Mục ấứch chính là muốn nói chuyện riêng với người ở một nơi kín ấứ.
- Nơi này không tiện ấứ?
- Hừ! Bất ấứ ấứ là không tiện.
- Người muốn nói chuyện gì?
- Chuyện ấứ liên quan rất thiết thân ấứ đến người.

Bất giác Bạch Mã Công Tử gấứ mình:

- Chuyện liên quan thiết thân ấứ đến ta?

Hừ! Trung niên nho sinh gấứ đầu:

- Người muốn hay không muốn biết?
- Là chuyện gì mới ấứ được chứ?

Trung niên nho sinh cười một cách bí mật:

- Chuyện bí mật, bây giờ làm sao mà nói ấứ được?

Bạch Mã Công Tử trầm ngâm hạ giọng:

- Xin hỏi cao danh quý táứ của tôn giá?

Ánh mắt chàng trực thị trung niên nho sinh, trong khi nét mặt hấứ vẫn vô cảm, hiển nhiên là có đeo mặt nạ da người rất tinh xảo ấứ để che bộ mặt thật, hấứ ấứ ấứ:

- Tại hạ Âu Dương Kỳ có ngoại hiệu Truy Hồn Tú Sĩ.

Sau khi Âu Dương Kỳ báo danh, hốt nhiên hấn sử dụng công phu Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai chàng:

- Thuần Vu Thông, nếu người muốn biết kẻ thù nhà người là ai, mười ngày nữa người hãy đến Ngũ Long Cốc trên ngọn Tần Lĩnh ta sẽ nói chuyện.

Câu nói ấy khiến tâm thần chàng chấn động mạnh, mặt chàng biến sắc. Vừa dứt câu Truyền Âm Nhập Mật, Âu Dương Kỳ không đợi chàng hồi đáp liền cung tay:

- Tại hạ xin tạm biệt!

Dứt lời, chuyển thân bước dài. Bạch Mã Công Tử kêu to:

- Xin Âu Dương huynh tạm dừng bước.

Âu Dương Kỳ hơi dừng chân lại hỏi:

- Công tử còn gì chỉ giáo?

Chàng nhú mày:

- Âu Dương huynh biết chắc tại hạ đến phó ước ư?

Âu Dương cười hăng hắc:

- Phó ước hay không là chuyện của công tử, bất quá... tại hạ tin chắc công tử sẽ đúng hẹn, trừ phi công tử không phải là người ấy!

Bạch Mã Công Tử chuyển niệm lớn tiếng cười đáp:

- Âu Dương huynh đã nói như thế, bản công tử tuy không phải là người ấy cũng xin đúng hẹn, xin mời Âu Dương huynh tùy tiện!

Âu Dương Kỳ cười hăng hắc không nói gì nữa, thân hình cất cao lên tà áo phiêu hốt nhảy lên lưng ngựa đứng xa tới hơn bốn trượng, ngựa cất vó phi liền. Quần hùng cao thủ ngơ ngác nhìn theo thẳng thốt nghĩ thầm:

"Tên Truy Hồn Tú Sĩ này là nhân vật thuộc môn phái nào? Sao trên giang hồ chưa hề nghe đến danh hiệu của hắn...? Hắn biết chuyện thiết thân của Bạch Mã Công Tử rồi truyền âm với Bạch Mã Công Tử những gì, ước hẹn nói chuyện ở nơi nào...?"

Chớp mắt bóng Âu Dương Kỳ đã đi rất xa. Bạch Mã Công Tử quét mắt nhìn quần hùng một lượt lớn tiếng hỏi:

- Còn vị nào muốn đại khai nhãn giới nữa hay không?

Quần hùng tuy vẫn có lòng tham nhưng rồi nhìn ba cái xác của Hoàng Hà Tam Quái chúng đều thối chí, do dự không dám quyết. Vì đó nhất thời không ai lên tiếng. Bạch Mã Công Tử hỏi lại một lần nữa, vẫn không ai đáp. Rồi đó Bạch Mã Công Tử lớn giọng nói:

- Như quả chư vị nguyện ý chấm dứt ở đây không ai muốn đại khai nhãn giới, xin chư vị lập tức quay về không ai được đi theo bản công tử nữa, nếu không...

Chàng chưa dứt câu bỗng nghe tiếng cười như phèng la cất lên, bóng đỏ lại động, một đầu đà thân thể vạm vỡ, mặt to mày rậm mặc áo bào đỏ như một ngọn núi sừng sững trước mắt. Chàng lạnh giọng:

- Các hạ muốn đại khai nhãn giới?

- Nếu không bản gia ta đây từ ngàn dặm đến đây làm gì?

Bạch Mã Công Tử nhú mày:

- Nghe khẩu khí của các hạ, nhất các hạ phải đạt được mục đích chứ?

Đầu đà áo đỏ cười hăng hắc danh ác:

- Người đã biết hà tất còn phải hỏi nhiều.

Chàng cười nhạt:

- Các hạ tự tin mạnh hơn Hoàng Hà Tam Quái chẳng?

Đầu đà áo đỏ nhìn xuống ba xác chết dưới đất, đột nhiên cất tiếng cười rồ rảng như phèng la, Bạch Mã Công Tử cau mày:

- Người cười cái gì?

Đầu đà áo đỏ đáp:

- Bọn Hoàng Hà Tam Quái là thá gì, sao đáng so sánh với bản gia?

Khẩu khí rất ngông cuồng khiến ai nấy biến sắc. Nên biết Hoàng Hà Tam Quái đầy thân võ học công lực, tại đương kim võ lâm là cao thủ đệ nhất, nếu Bạch Mã Công Tử chưa qua nửa năm luyện tập Tiên Cơ võ công lúc này một chưởng không thể hạ được chúng. Nghe khẩu khí cuồng ngạo của đầu đà ấy nên hỏi:

- Xin thỉnh giáo pháp hiệu và sư môn của các hạ?

Đầu đà áo đỏ kiêu ngạo đáp:

- Bản gia pháp danh Ngộ Năng, ngoại hiệu Phi Bạt Đầu Đà đến từ Tây Vực.

- Các hạ là đệ tử Mật Tông?

Phi Bạt Đầu Đà đặc ý:

- Không sai, bản gia chính là đệ tử Mật Tông.

Bạch Mã Công Tử lại hỏi:

- Lần này vào Trung Nguyên đuổi theo bản công tử này chỉ có một mình các hạ thôi sao?

- Một mình bản gia là quá đủ rồi!

Bạch Mã Công Tử cười lớn:

- Đã lâu nghe võ công thần kỳ của Mật Tông nhất là võ công Đại Phật Thủ Ấn Chuông Lực có uy lực nhất thế vô song, bất quá...

Giọng chàng hơi dừng lại, đột ngột nghiêm mặt:

- Mấy chục năm nay các các đồ của Mật Tông rất hiếm vào võ lâm Trung Nguyên, lần này các hạ thêm một mình vào Trung Nguyên truy lùng bản công tử là có ý định gì?

Phi Bạt Đầu Đà hơi biến đổi sắc mặt quát to:

- Lần này bản gia có chuyện riêng đâu có liên quan gì đến ngươi, ngươi hãy im miệng đi!

Bạch Mã Công Tử trầm sắc mặt lạnh lùng:

- Ngộ Năng, hãy nghe bản công tử khuyên, nên quay lại Tây Vực, đừng đại đột dẫn thân vào thị phi của võ lâm Trung Nguyên mà mang họa vào thân!

Phi Bạt Đầu Đà cười hăng hắc:

- Dư Thông Thuần, muốn bản gia quay về Tây Vực chẳng có gì khó, người chỉ cần đáp ứng một điều kiện của bản gia là được!

- Điều kiện gì?

Phi Bạt Đầu Đà nghiêm mặt:

- Ngươi hãy theo bản gia về Tây Vực một lượt!

- Bản công tử không rảnh!

- Hoặc là đưa Tiên Cơ Kỳ Thư đây cho bản gia cũng được.

Bạch Mã Công Tử cau mày:

- Người nhất định cần Tiên Cơ Kỳ Thư?

- Bản gia ngàn dặm đến Trung Nguyên, chẳng lẽ trở về tay không?

Chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Đại Phạt Thủ Ấn Chuởng Lực của người đã luyện được mấy thành hỏa hầu?

Phi Bạt Đầu Đà lóe hung quang hai mắt:

- Bảy thành, người có muốn thử uy lực của ta không?

- Bản công tử muốn khảo nghiệm người đúng luyện được bảy thành công lực của hỏa hầu thật không hay chỉ là đại ngôn khoác lác?

Phi Bạt Đầu Đà nổi giận:

- Người định khảo nghiệm bằng cách nào?

- Nếu người tiếp được ba chuởng của bản công tử là coi như thông qua.

Hai mắt hung dữ Phi Bạt Đầu Đà chuyển động hốt nhiên bật cười hăng hắc:

- Bản gia còn một tuyệt kỹ nữa, người có muốn khảo nghiệm luôn một thể không?

- Tuyệt kỹ gì?

- Mười hai mũi phi bạt!

Bạch Mã Công Tử hơi động tâm tư nghĩ:

"Hắn đã lấy ngoại hiệu là Phi Bạt lại tự cho là tuyệt kỹ mười hai mũi phi bạt ấy chắc có lẽ biểu lộ hết hỏa hầu của hắn, ta há không dám thử uy lực của nó sao...?"

Nghĩ tới đó, chàng liền mỉm cười đáp:

- Vậy thì bản công tử sẽ khảo nghiệm trước phi bạt của người xem có gì hay không?

Cây ấy chính trúng ý muốn của Phi Bạt Đầu Đà, lão cười hắc hắc:

- Nếu người thua thì sao?

- Nếu quả bản công tử xin dâng người Tiên Cơ Kỳ Thư bằng hai tay.

Phi Bạt Đầu Đà hỏi:

- Người không hối hận chứ?

Bạch Mã Công Tử cười lớn:

- Đại trượng phu một lời nặng bằng chín đỉnh, cần chi hối hận!

Phi Bạt Đầu Đà cười gằn tay thọc liền vào vạt áo đỏ móc ra mười hai mũi phi bạt to nhỏ khác nhau, sáng lập lòe, lão chia ra tay trái sáu mũi, tay phải sáu mũi, hai mắt lão trừng lên trầm giọng quát:

- Mười hai mũi phi bạt của bản gia một khi xuất thủ, uy lực tuyệt luân hiểm có, hễ kẻ nào bị trúng không chết cũng trọng thương. Dư Thông Thuần, người hãy cẩn thận chú ý đấy!

Bạch Mã Công Tử thần quang trực thị:

- Hãy im đi, người cứ việc xuất thủ!

Phi Bạt Đầu Đà đột nhiên gầm lên một tiếng dữ dội song thủ vung mạnh liên tiếp, mười hai mũi phi bạt toàn bộ thoát khỏi tay, ba mũi bay trước hai mũi bay sau, bên tả ba mũi bên hữu bốn mũi chia thành nhiều hướng tấn công tới Bạch Mã Công Tử.

Nhân đã biết tên hiệu của lão là Phi Bạt, lại nghe lão tự hào là tuyệt kỹ, chàng đoán chắc mười hai mũi phi bạt này tất phải có uy lực đặc thù quái dị gì đó. Vì vậy nhìn thấy mười hai mũi phi bạt đồng thời xuất thủ, lập tức chàng ngưng tụ công lực tập trung tinh thần chú mục nhìn hướng bay của chúng, thân hình chàng đứng yên bất động đột biến.

Mười hai mũi phi bạt rít gió u u bay đến gần chỉ còn cách thân Bạch Mã Công Tử từ độ ba tấc... Bạch Mã Công Tử động tâm chính đang định giơ chưởng lên quét phách không chưởng đánh rơi chúng, đột nhiên trong chớp mắt bỗng nghe một loạt tiếng đing đing, đang đang nổi lên, mười hai mũi phi bạt đang bay bỗng tách ra bốn bên mỗi mũi tự vẽ thành hình vòng cung tốc độ tăng thêm gấp bội kích từ bốn phương tám hướng vào đỉnh đầu và trước sau tả hữu người Bạch Mã Công Tử.

Bạch Mã Công Tử tuy đã có đoán những mũi phi bạt này tất phải có uy lực đặc thù quái dị và trong bụng sẵn chuẩn bị đề phòng nhưng lúc này thấy chúng có uy thế quái dị nhường ấy cũng phải thẩn kinh dị. Nhờ vậy chàng không dám sơ ý khinh suất một chút nào.

Miệng chàng quát to một tiếng, tức thì triển khai Tiên Cơ Mê Tung Thân Pháp thân hình chuyển động chớp nhoáng, song chưởng quét mạnh cuốn tất cả những mũi phi bạt vào vòng chưởng lực. Tất cả chúng đều nhất tề rơi lả tả xuống đất.

Phi Bạt Đầu Đà Ngộ Năng thấy thế không khỏi ngẩn người. Lão vốn tin chắc phi bạt tuyệt kỹ xưa nay vô địch chưa hề thất thủ một lần nào, bình thường gặp cường địch tối đa lão chỉ cần bắn sáu mũi phi bạt đủ khiến địch thủ rối loạn chân tay. Bây giờ lão phát hết mười hai mũi phi bạt đỉnh ninh võ công Bạch Mã Công Tử có cao tới đâu may lắm chỉ đủ thoát chết, chứ không tránh khỏi trọng thương. Nào ngờ cả mười hai mũi phi bạt vô địch ấy đều bị Bạch Mã Công Tử dễ dàng phá hủy.

- o O o -